

Mængde Straffebestemmelser, baade paa Sædelighedsforbrydernes og andre Forbrydelses Omraade. Nutiden har jo paa det Klareste viist dette, hvad Brandstiftelsesforbrydelserne angaar, men derfor opgiver man dog ikke Straffebudet. Selv om Straffeloven sjeldnere kommer til fuld Anvendelse, fordi det er vanskeligt at føre Bevis for Overtrædelsen, bliver Loven dog ikke derfor betydningsløs, naar Øvrigheden blot med Alvor stræber at staffe den Skyld og bruger den, hver Gang Overtrædelsen foreligger bevist, idet den tjener til at opretholde Sædelighedsbevidstheden i Folket og saaledes øver en opdragende Indflydelse, som ikke maa undervurderes.

At Straffebestemmelsen skulde medføre en Myndighed for Politiet til at trænge sig ind i private Forhold og øve et utaaelsigt Spioneri, kan ikke antages. Politiet behøver ikke og faar ikke ved Lovforslaget anden eller videre Myndighed til at overholde Forbudet mod Prostitution, end der tilkommer det ligeoverfor Forbudet mod Ehyveri, ulovligt Næringsbrug eller hvilket som helst andet nugældende Straffebud, som det Offentlige selv paafer overholdt, og Borgerne lide jo ikke paa Grund af disse Straffebud under Politispioneri. Man tør ikke sammenligne Tilstanden efter Lovforslaget med Politiets nuværende Stilling; thi for Tiden er Politiets Myndighed i Prostitutionsforholdene baade vilkaarlig, overladt alene til Politimesterens Skjøn og Konduite, og derhos ukontrolleret; men naar Prostitutionen inddrages under de almindelige Forbrydelser, vil Politiets Optraeden herimod ligesom i alle andre Forbrydelsessager være undergivet Domstolens Kritik, og Borgerne kunne hos Retten søge al mulig Sikkerhed mod Overgreb fra Politiets Side. — Naar Lovens Forskrifter ere, saaledes som de nugældende, netop i høi Grad egnede til at demoralisere Politiet, kan man ikke undre sig over, at Borgerne komme til at lide under Politiets Misgreb, men anderledes tør det forventes, at Forholdet vil stille sig, naar

Politiet kommer til at staa overfor Prostitutionen ligesom overfor andre Forbrydelser, som Politiet skal modarbejde, og det ses ikke, hvorpaa man vil støtte den Mening, at Politiet ligeoverfor Prostitutionsforbrydelsen skulde blive mere spionerende og nærgaaende mod Privatlivet end i dets øvrige Virksomhed.

Naar der med Hensyn til Forslaget om at straffe Manden spørges om, hvori det Strafbare i Mandens Forhold egentlig bestaar, da tør det vel for det første ventes indrømmet, at det moralsk set er en forkastelig Handling at tilkjøbe sig Tilfredsstillelse af sin Kjønndrift, og set i Forhold til den Kvinde, som lider under dette Kjøb, kan Handlingen vel endog karakteriseres som forvorten. Der kan ikke føres bedre Bevis for, i hvilken Grad Kvinden nedværdiges og ædelægges ved dette Mandens Forhold imod hende, end den Stilling, som Staten selv nu omstunder anviser den prostituerede Kvinde, og den almindeligt herskende Opfattelse af hende som et Væsen, der staaar udenfor al Lov og Ret, et Udstud, berøvet alt Menneskeværd. Ingen Mand, der vil tænke sig lidt om, vil kunne hævde, at hans Handlemaade lige overfor den Kvinde, han kjøber, er uskyldig, sømmelig eller tilstedelig. Kvindens Prigsivelse af sig selv kan ikke være en Krænkelse af hendes eget Væsens dyrebareste Krav, uden at Mandens Kjøb af hende bliver en strafværdig Handling.

Hertil kommer dernæst, at dersom det skal være alvorligt ment, at sætte Straf for Kvindens Handling, saa at det derved ønskes udvirket, at hun afholder sig fra Prostitution, saa kræver simpel Hensigtsmæssighed, at det forbydes Manden at kjøbe hende; Den modsatte Fremgangsmaade, som nysses, er baade uretfærdig ligeoverfor Kvinden, og upraktisk, naar Henset til Piemet med Straffebestemmelsen.

Vel indvendes det herimod, at Haandhævelsen af Straffebudet derved, at Mandens Handling belægges med Straf, vil blive vanskeligere, idet man mistenksom om Vidne